

Hédrée, Hollange, Hollogne), vervolgens *k* (prov. Namen : Chevetogne, Couvin ; prov. Limburg : Kanne ; prov. Luik : Challe, Chevron, Condroz, Kemexhe ; prov. Luxemburg : Cherain, Chersin, Chiers). In het anderstalige Treverergebied alleen *k*, nooit *h* (Caroascus, Kaan, Kahren, Kaimt, Kalscherhof, Kalt, Kamp, Kanzem, Karbach, Karden, Kasel, Kauerhof, Kaveloch, Kell, Kelz, Kenn, Kennfus, Kenten, Kerben, Kerich, Kerle, Kern, Kerpen, Kersch, Kesseling, Kira, Kirn, Klotten, Klüsserath, Kobern, Kochem, Kommen, Kommern, Kond, Kondelwald, Könen, Contern, Konz, Kordel, Krames, Krettnach, Kröv, Kues, Kumbd, Kurmen, Kyll).

Daar in autochtoon Germaanse woorden *k* als aanvangsconsonant zeldzaam is, *h* daarentegen overvloedig voorkomt, weerspiegelt *h* in prehistorische namen grosso modo het vooruitdringen van de Germaanse klankverschuiving.

Duidelijk Germaans is ook *-andjō-* uit *-antiā* : Marandi, Born, Werken. Andere consonantverschuivingen zullen bij de behandeling van de afzonderlijke suffixen nog ter sprake komen.

Illustratief is ook de Germaanse overgang *o > a*, die wij aantreffen bij Arlon, Heel, Heerlen, Mainz, Melik, Oberwesel, Vogesen (Middelhoogduits *Wasgenwalt*), Waudrez, Worms (in deze naam zegevierde echter de vorm met *o*) ; daarenboven in de inscripties *Cantrusteihabus* (zie *Condrusi*) en *matronis Vacallineihis*, gewone vorm naast *Vocallineihis*, moedergodheden die hun heiligdom hadden te Pesch (Regierungsbezirk Aken).

Uit deze voorbeelden blijkt dat de autochtone traditie overal (behalve bij Condroz en Worms) teruggaat op *a* ; de klassieke auteurs geven de voorkeur aan gekeltiseerde vormen (met *o*), hetgeen ook bij talrijke namen uit Germania Magna het geval is.

In het westen bleef niet-Germaanse *o* bewaard in : Rhône, *Rodanburg* (= Aardenburg), Ronse, Ruesnes, en in het zuidoosten in Roanne.

De naam van de Maas bevat in het noorden Germaanse *a*, in het zuiden (*Mosa > Meuse*) niet-Germaanse *o*.

Ten slotte zij gewezen op de Germaanse etymologie van een aantal bij Caesar vermelde namen van volksstammen uit het huidige België : Caemani, Caerosi, Ceutrones, Geidumni, Grudii, Menapii ; niet-Germaans daarentegen zijn Atrebates en Morini in het zuidwesten, Pleumoxii in het zuiden. Nervii en Eburones kunnen zowel Germaans als niet-Germaans zijn. Van de naam van de Condrusi is een Germaanse vorm en een niet-Germaanse overgeleverd. Deze namen verschaffen meteen een datum : omstreeks 50 v. C. was het huidige België reeds goeddeels germaniseerd.

De verebbing van de Germaanse klankverschuiving zuidwaarts is wellicht het gevolg van een krachtige Keltische tegenstoot. Op toponymisch gebied wordt de Keltische expansie gekenmerkt door echte composita. In de Rijnprovincie, vooral in het zuiden, zijn een heel aantal dergelijke composita aan te wijzen : Bombogen (*boudo-magos*), Boppard (*boudo-briga*), Dormagen (*durno-magos*), *Marcodurum* (*marko-duron*), Marmagen (*marko-magos*), Karden (*karo-dūnon*), Kond (*kondo-dūnon*), *Mediolanum*, Neumagen (*novio-magos*), Remagen (*rīgo-magos*). In Pas-de-Calais : Brimeux (*brīvo-magos*), Meaullens (*medio-lanon*). In Zuid-Oost-België : Waulsort (*Walcio-duron*), Cugnon, ook Alleur? Hun aantal neemt naar het zuiden toe.

De uitstralingskracht van het Keltisch is vooral bemerkbaar bij de persoonsnamen. Ook in het vrije Germanië zijn er edelen die een zuiver Keltische naam dragen. Misschien